

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Taula rodona “Dona, treball i economia”

Palau del Parlament, 1 d'octubre de 2012

La presidenta

Bona tarda a totes i alguns. Hi ha una majoria femenina important, però agraeixo la presència d'aquelles persones que, com el diputat que tenim aquí avui, són entre nosaltres.

Vull saludar les ponents, les quatre ponents, la moderadora i la presidenta de l'Institut Català de les Dones, la senyora Gatell, que ens acompanya i que clourà aquest acte.

Quan dono la benvinguda en un acte que és el primer, en aquest cas d'un cicle sobre la dona en diversos àmbits, o el primer acte amb què celebrem un aniversari, sempre explico d'entrada on som. La benvinguda consisteix a explicar que som a la seu del Parlament de Catalunya, que és la casa de tots. Fa pocs dies, molta gent va veure per televisió que realment la presidenta de la mesa i molts diputats i diputades volien que fos la casa de tots quan van rebre les persones que representaven els convocants de la manifestació de l'Onze de Setembre. Però no solament per això, sinó perquè, sempre que hem pogut, des del Parlament, amb totes les presidències, hem volgut apropar la institució a la ciutadania.

Aquest Parlament, aquest palau, està erigit en un lloc, el parc de la Ciutadella, que es va construir ara fa tres-cents anys, després de la guerra del 1714, com a instrument de repressió contra els catalans, perquè no tornessin a aixecar-se. I això va ser durant molts anys. Aquest palau, concretament, va ser un arsenal d'armes. És simptomàtic que anys després, molts anys després, es volgués que fos un palau reial, encara que no va arribar a ser-ho mai. Va ser museu municipal d'art de la ciutat de Barcelona, i l'any 1932 va ser per primer cop seu del legislatiu català. Per tant, el lloc que s'havia plantejat com un arsenal d'armes, com un lloc de repressió,

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

es va convertir en el lloc de la paraula. Aquí es debat, aquí es presenten propostes, es presenten ponències, des d'ideologies diverses i amb un debat obert i digne.

Els vull explicar que a més enguany s'ha celebrat, o se celebrarà, perquè nosaltres ho vam avançar, el vuitantè aniversari de la conversió d'aquest palau a seu del legislatiu. El president Macià, l'any 1932, el 6 de desembre, aquí, en aquest palau, va fer el discurs amb què com a president de la Generalitat es dirigia als diputats electes. Els va dir: "Avui tenim la seu del legislatiu català." Ho va ser fins a l'any 39. Després aquest palau es va tancar, i es va tornar a obrir l'any 1980, fins avui.

I el dia 10 de setembre, vigília de la diada, en l'acte que el Parlament de Catalunya celebra amb motiu de la diada nacional..., en un acte solemne de concessió de la medalla d'or del Parlament, que es va concedir a dues entitats que per mi i per molts diputats i diputades representen el que és l'ànima de Catalunya: l'ànima nacional i l'ànima social. Avui tenim a la taula, no com a presidenta d'Òmnium, sinó com a economista, la presidenta d'Òmnium, la senyora Muriel Casals. Ella va rebre de les meves mans la placa en la modalitat d'or. I qui representava l'ànima social era Càritas. Crec que va ser un acte solemne, un acte bonic i un acte amb el qual es demostrava i es mostrava que Catalunya no és res sense la seva gent i que la gent de Catalunya no és res sense Catalunya, és a dir que totes dues ànimes són indissolubles i es necessiten totes dues per tirar endavant com a poble. Per mi va ser emotiu. Penso que va ser un acte reivindicatiu i el preludi del que va passar després.

Després de l'acte de concessió de les medalles vam sortir tots a la façana del Parlament, on es va descobrir l'escut de la Generalitat. De fet, es restituïa l'escut que el president Macià va col·locar a la façana. El mateix que va fer el president Macià ho van fer els parlamentaris d'ara. Per tant, també va ser un acte simbòlic, un acte històric, un acte que va durar molt poc, cinc minuts, però vam tenir la sort que Televisió de Catalunya el va retransmetre en directe, de manera que no solament el vam veure les tres-centes o quatre-centes persones que érem allà, sinó molta més gent des de casa.

Això ho explico sempre com a benvinguda, perquè penso que és bo. Segur que moltes, quasi totes, ho sabeu perquè ho heu llegit o ho heu estudiat, però a vegades és bo explicar-ho des de la veu de la presidenta del Parlament, ja que això mostra una part de la nostra història i demostra que venim de molt lluny. Perquè quan el col·lectiu del nostre poble vol reivindicar o vol anar molt lluny, o més lluny

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

encara, té sentit mirar la teva història, mirar enrere i veure tot el que s'ha lluitat i tot el que s'ha treballat.

Per tant, amb aquesta benvinguda volia donar-vos les gràcies per ser avui aquí. Avui encetem un cicle amb cinc sessions previstes. La primera, la d'avui, és 'Dones, empresa i economia'. En tenim previstes quatre més. De fet, per a aquest trimestre n'hi havia dues: 'Dona i món rural', que en principi es farà igualment al final d'aquest mes d'octubre, i 'Dona i poder', que era prevista per al 26 de novembre. És clar, el 26 de novembre, l'endemà de les eleccions, aquí no hi trobarem ningú. Per tant, he pensat que era millor avisar, ja que segurament aquesta no es farà, i a més crec que també és bo deixar-la per més endavant, per quan estigui constituït el nou Parlament, quan se sàpiga quins són els nous grups parlamentaris i qui els formen. I la persona que exerceixi la presidència del Parlament decidirà si continua o no aquest cicle. Penso que si aquesta sessió d'avui i la sessió del dia 30 surten bé, segur que continuarà, perquè crec que és bo que des de la presidència del Parlament i des dels parlamentaris es doni veu a la situació de les dones.

Dit això, també vull dir que he estat presidenta del Parlament dos anys, amb una gran satisfacció, un gran honor i una gran emoció, perquè tots els qui han estat presidents del Parlament sortiran a la història, però fins ara tots eren homes, i jo sortiré a la història de Catalunya com la primera dona que ha estat presidenta del Parlament. I per a mi això és un gran goig. I ho haig d'agrair especialment a les dones, a les dones que durant molts anys han lluitat per les nostres igualtats, per les nostres llibertats.

Recordo que quan vaig fer el discurs de constitució del Parlament, el 16 de desembre, ara farà dos anys, una gran part del discurs –potser a alguns no els va agradar tant– el vaig dedicar a les dones. I vaig dir: “Tant de bo que això no sigui una flor d'estiu, tant de bo que si no són les nostres filles sí que les filles de les nostres filles puguin arribar a aquelles quotes d'igualtat que avui encara no tenim.”

Volia comentar això. Volia dir també que aquest és el Parlament més paritari que hem tingut. De nou diputades que teníem l'any 1980 hem passat a vuitanta-nou, que és el 43 per cent. I si mirem els parlaments de les altres autonomies, o el Parlament espanyol, o els parlaments dels països de la Unió Europea, no n'hi ha cap que superi el 35 per cent. Tots estan entre el 30 i el 35. Només Catalunya, aquesta vegada, ha tingut el 43 per cent. I això és important des del punt de vista polític.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Ens queda molt camí? Sí. Que l'hem de recórrer juntes, amb força i fent pinya? També. Però és important saber allò que hem anat guanyant i que ho hem anat guanyant amb el nostre esforç; que en aquests àmbits, fer camí i anar fent passes ens ho devem sobretot a nosaltres mateixes. I hem de ser capaces d'animar les altres persones, les altres dones, que potser els costa fer el pas cap a la política, l'empresa, l'emprenedoria, la universitat, el que sigui.

En trenta, quaranta, anys s'ha avançat moltíssim. La igualtat legal, la tenim. Però ens falta potser allò de "trencar el sostre de vidre", que jo recordo que ho vaig sentir per primera vegada ara fa vint-i-cinc anys, i encara penso que no ha de quedar fora dels nostres discursos, perquè encara falta aquell sostre de vidre. Segur que avui les ponents que ens parlaran demostraran amb la seva experiència alguns problemes que han tingut –també algunes coses positives, que segur que ens en podran explicar– i que no és fàcil encara tirar endavant en determinats llocs de decisió.

I voldria acabar dient que, com que s'enceta una nova etapa, com que demà es dissoldrà el Parlament –avui he vist com el president de la Generalitat signava el decret de dissolució del Parlament i d'avançament de les eleccions per al dia 25–, des del punt de vista del país –abans deia l'"ànima social" i l'"ànima nacional"–, Catalunya s'enfronta a un repte històric, a un repte important i seriós, a un repte que no es pot plantejar a la lleugera, sinó que s'ha de plantejar amb seny. Diem sempre que els catalans tenim seny i rauxa. En aquests moments es necessita més seny que no rauxa. I hem de ser capaços d'ajudar a fer aquest camí, amb passes segures, encara que siguin petites passes; mai tirant enrere, però anant endavant molt a poc a poc i explicant-ho molt bé.

No es pot plantejar segons què sense possibilitats de futur. Catalunya necessita poder decidir què vol ser. Els catalans han de saber dir què volen i han de poder dir-ho, però hi ha moltes maneres de dir-ho i hi ha moltes maneres de fer-ho. El que és important és saber que el poble català és un poble fort, és un poble lúcid, és un poble sofert, però és un poble actiu. És un poble que l'Onze de Setembre va demostrar que estava despert, i, malgrat la crisi econòmica que ens fa patir tots des de fa anys, i hi ha moltes persones i famílies catalanes que ho passen malament, aquell dia va sortir festiu al carrer, i va sortir a reclamar la seva llibertat, els seus drets. I ho va fer d'una manera festiva, pacífica i democràtica. Això és el que és el poble català. I això és important que no ho oblidem. I és important que cada una i cada un de vosaltres, des de les vostres responsabilitats, ho sapigueu explicar

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

i ho sapigueu dir. I les dones som molt assenyades, perquè la vida ens ha ensenyat a fer les coses d'una altra manera, a treballar el dia a dia, a anar per feina, a pensar en les coses i a resoldre situacions petites, una darrere l'altra –una darrere l'altra.

El camí que s'enceta és un camí que no sabem cap on ens portarà. Però ens fa il·lusió. I, per tant, el que hem de fer és que aquesta il·lusió no es perdi pel camí, i hem de ser capaços, entre totes i tots, de tirar endavant el país i aconseguir que Catalunya sigui un país de qualitat, un país il·lusionat, un país que pugui solucionar les necessitats de la seva gent.

Res més. Ara sí que els deixo amb aquesta taula rodona. Vull agrair a les ponents la seva intervenció avui. Les voldria tenir en les següents sessions que fem. Les espero en la sessió del final del mes d'octubre. I que el 25 de novembre doni sort a Catalunya, que tots i totes la necessitem.

Moltes gràcies.